

דעם רבינ'ס אעשיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זי"ע א
המעשה עם הבחינות

שיחות שאחר
ספורי מעשיות (1)
גליון 143

שבת שלום קוראים יקרים

התורה של הצדיק הוא תכף מוצא בה את עצמו, עם כל בעיותיו וחסרונותיו. ואז הוא מתעודד ומתחזק מאד שהנה יש צדיק גדול כזה, שיודע כל מה שעובר עליו וגם נותן לו דרך ועצה איך לתקן הכל. אך מי שבא בגאון וחכמות, וכבר נפל כל כך, שאינו מחפש לברר את תכליתו בעולם, אז כשרואה את תורת הצדיק שהיא כמו מראה, שמראה לו את כל חסרונותיו ופגמיו, הוא לא מודה בחסרונו, אלא חושב שיש חס ושלום חסרון לצדיק. על כן הוא מתנגד ולועג על דברי הצדיק.

במעשה זה רבנו ז"ל מלמד אותנו איך נגשים אל התורה של הצדיק, איך באים לבקש רפואה מרופא הנפשות. כי בשביל לזכות לכל הטוב הנמצא באצרותיו של הצדיק צריך לבוא בשפלות וענוה, להפיר את מקומו, היכן הוא מנח... ידוע שהרה"ח ר' לוי יצחק בנדער ז"ל היה אומר בשם אנ"ש, שבאמת רבנו יכול לעזר ולתקן את הגדול שבגדולים וגם את הקטן שבקטנים, גם אם מנח ברפש וטיט. אלא שהאדם צריך לדעת היכן הוא נמצא, ולא להטעות את עצמו. כי מי שמגיע לצדיק כדרך הגדולים, ובאמת הוא נמצא במקום נמוך, אי אפשר לעזר לו. רק מי שמגיע באמת ובתמימות, ומוכן להודות שיש לו חסרון, שהוא עדין רחוק, והוא זקוק לעזרה, אז הצדיק יכול לעזר לו תמיד. יהיה איך שיהיה, אף אם נפל למקום הנמוך ביותר, עדין הצדיק יכול להושיעו ולתקנו.

"מעשה, אחד הלך מאביו"... רבנו ז"ל מספר לנו על בן שהלך ללמד ימים רבים במדינות אחרות וכשחזר ספר לאביו שיכול לעשות מנורה תלויה. אנשי שלומנו היו לומדים, שהבן שהלך ללמד זה הצדיק האמת המפלג במעלה. שהוא השיג איך לעשות הענג לייכטער, איך לקדש את עצמו כל כך, עד שכל שבעת הגרות, שהם העינים, האזנים, החותם והפה יהיו טהורים ומאירים. ואת המנורה המאירה הזאת, שהם כל ההשגות והקדושות שזכה להם מרב עבודתו ויגיעתו בתפלה, הוא מלמד גם אותנו, כי הוא השיג איך לעשות "מנורה התלויה" - מנורה שמאירה אור נפלא, ומראה לכל אחד את חסרונו ותקונו, עצה אמיתית ודרך חדשה, תורות ושיחות נפלאות שעל ידי זה יכול כל אחד ואחד לתקן את עצמו בכל המדות, ולהתניקות מכל התאוות והפגמים, וכך לזכות שגם המנורה שלנו תהיה דולקת ומאירה.

אך **"והבן הוציא מנורה אחת שעשה, והיתה מגנה מאד בעיני פלם"...** כאן מגלה לנו רבנו ז"ל את סוד ההתנגדות שיש על הצדיק. התורה של הצדיק היא אור צח ומצחצח, נקי מכל רבב של פגם, בוהק ומבריק כמו מראה, וכל אחד שמתקרב אל הצדיק ולומד את תורתו הקדושה הוא מוצא שם את עצמו! ממש כמו במראה. על כן מי שעוסק בחפוש האמת ובא בתמימות, וכל ענינו וחפצו זה לזכות לתשובה ותקון המעשים, אז כשלומד את

שִׁיחֹת שְׂאֵחַר ספּוּרֵי הַמַּעֲשֵׂי־תּוֹת (1)

א - ה'מְנוּרָה הַתְּלוּיָה'

מַעֲשֵׂה: אַחַד הַלֵּךְ מֵאֲבִיו, וְהָיָה בְּמִדְיָנוֹת אַחֲרוֹת יָמִים רַבִּים אֶצֶל אַחֲרִים! - וְלִזְמַן בָּא לְאֲבִיו! - וְהִתְפָּאֵר בְּעֶצְמוֹ: "שֶׁלֵּמַד שָׁם אֲמֻנוֹת גְּדוֹל: לַעֲשׂוֹת מְנוּרָה הַתְּלוּיָה' (שְׁקוֹרִין 'הַעֲנֵג-לִיכְטֵעֵר')!"

וְצִוָּה: "לְהִתְאַסֵּף כָּל בְּעַלְי־אֲמֻנוֹת' הַזֶּה, וְהוּא יֵרָאֶה לָהֶם חֲכָמְתוֹ בְּזֶה הָאֲמֻנוֹת!" - וְכֵן עָשָׂה אֲבִיו - וְקִבֵּץ כָּל הַבְּעַלְי־אֲמֻנוֹת' הַזֹּאת, לְרֵאוֹת גְּדֻלַּת הַבֶּן, מֵהַ שֶׁפָּעַל בְּכָל הַיָּמִים הָאֵלּוּ שֶׁהָיָה בְּיַד אַחֲרִים.

וְה'בֵן' הוֹצִיא מְנוּרָה אַחַת' שֶׁעָשָׂה! וְהִיטָה מְגַנָּה מְאֹד בְּעֵינֵי כָּלָם! - וְאֲבִיו הַלֵּךְ אֶצְלָם, וּבִקֵּשׁ מֵאֲתָם: "שִׁיגְלוּ לִי הָאֲמֻנוֹת!" - וְהִכְרִחוּ לְהוֹדִיעַ לִי הָאֲמֻנוֹת: "שֶׁהִיא מְגַנָּה מְאֹד!"

וְהַבֵּן הִתְפָּאֵר: "הֲלֹא רֵאִיתֶם חֲכָמַת אֲמֻנוֹתֵי!" - וְהוֹדִיעַ לִי אֲבִיו: "שֶׁלֵּא נִרְאָה יָפָה בְּעֵינֵי כָּלָם!" - הַשִּׁיב לִי הַבֵּן: אֲדַרְבָּא! בְּזֶה הִרְאִיתִי גְּדֻלָּתִי! - כִּי הִרְאִיתִי לְכָלָם 'חֲסֵרוֹנָם!' כִּי בְּזֹאת ה'מְנוּרָה', נִמְצְאִים ה'חֲסֵרוֹנוֹת' שֶׁל כָּל אַחַד מֵהַבְּעַלְי־אֲמֻנוֹת' הַנִּמְצְאִים כָּאֵן!

הֲלֹא תִרְאֶה: שֶׁאֶצֶל זֶה, מְגַנָּה 'חֲתִיכָה זֹו!' אֲבָל 'חֲתִיכָה אַחֲרַת', יָפָה אֶצְלוֹ מְאֹד! - וְאֶצֶל אַחֵר לְהַפְדָּא! אֲדַרְבָּא! זֹאת הַחֲתִיכָה' שֶׁהִיא מְגַנָּה אֶצֶל חֲבֵרוֹ - הִיא יָפָה וְנִפְלְאָה בְּעֵינֵינוּ! רַק זֹאת הַחֲתִיכָה' מְגַנָּה! - וְכֵן אֶצֶל כָּלָם: מֵהַ שֶׁרַע בְּעֵינֵי זֶה, הִיא יָפָה בְּעֵינֵי חֲבֵרוֹ!

- וְכֵן לְהַפְדָּא! וְעֲשִׂיתִי מְנוּרָה זֹאת, מ'חֲסֵרוֹנוֹת [שְׁלָהֶם] לְבָדָם! - לְהִרְאוֹת לְכָלָם: שֶׁאֵין לָהֶם שְׁלֵמוֹת! וַיֵּשׁ לְכָל אַחַד חֲסֵרוֹן! - כִּי מֵהַ שֶׁיָּפָה בְּעֵינֵינוּ, הוּא חֲסֵרוֹן בְּעֵינֵי חֲבֵרוֹ! - אֲבָל בְּאֲמַת, אֲנִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת כְּתִקְוֹנוֹ!

[מְסִים רַבֵּנוּ ז'ל]: אִם הָיוּ יוֹדְעִים כָּל ה'חֲסֵרוֹנוֹת' וְה'נִמְנָעִים' שֶׁל הַדְּבָר - הָיוּ יוֹדְעִים מֵהוֹת הַדְּבָר, אִף שֶׁלֵּא רָאוּ אוֹתוֹ מֵעוֹלָם!

ב - גְּדוֹלֵים מַעֲשֵׂי הַשֵּׁם

[קִדְּם שְׁבַת חֲנוּכָה - שְׁנַת תַּקְס"ה]

[הַהִשְׁלָמוֹת בְּסוּגְרִים לְשִׁיחָה הַזֶּה (0 - הוּא מוֹ: א) שִׁיחֹת־הֶר"ן שו. ב) חֲיִימוֹהֶר"ן עה. ג) הַקְּדָמָה שְׁנֵי לְסַפְרֵי־הַמִּדּוֹת].

שְׁנֵי לְסַפְרֵי־הַמִּדּוֹת (דַּעַת ח"ב א) - הַמַּתְחִיל: דַּע כִּי לְכָל הָעוֹלָמוֹת וְלְכָל נְבִיא יֵשׁ קוֹמָה מִיְחֻדָּת וְכוּ', לְמַשָּׁל מִן הָאָרֶז וְכוּ'. וְהַהֲבָדִלִים כָּלָם הֵם רְמוּזִים בְּתַמוּנַת הָאוֹתִיוֹת וּבְצֻרוֹפֵיהֶם. וְהַזִּזְכָּה לְהַבִּין אֶת הַתּוֹרָה וְכוּ'. - נִרְאָה לִי: שֶׁזֶהוּ עֲנִין הַשִּׁיחָה שֶׁשָּׁמַעְתִּי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ קִדְּם שְׁבַת חֲנוּכָה תַּקְס"ה מֵעֲנִין הַבְּרִיּוֹת (שֶׁל הָעוֹלָם).

"גְּדוֹלִים מַעֲשֵׂי הַשֵּׁם" [תְּהִלִּים קיא, ב]. "אֵין אָדָם דּוֹמָה לְחֲבֵרוֹ, וְכָל הַצּוּרוֹת הֵיוּ בְּאָדָם הָרֵאשׁוֹן" [סְנֵהֲדָרִין פ"ד מ"ה]! - הִינּוּ: בְּתַבַּת "נַעֲשֵׂה" אָדָם" [בְּרֵאשִׁית א, כו] לְבַד, הָיוּ נִכְלָלִין כָּל הַצּוּרוֹת הַלְלוּ [כָּל מִינֵי הַתַּמוּנוֹת שֶׁל כָּל בְּנֵי אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם]! - [וְכֵן תַּבַּת [שָׁם שָׁם, כד]: "בְּהִמָּה וְחָיָה" וְכוּ', הַנֶּאֱמָר ב'מַעֲשֵׂה־בְּרֵאשִׁית', בּוֹז הַתַּבָּה גַּם כֵּן נִכְלָל כָּל הַתַּמוּנוֹת שֶׁל כָּל בְּהִמָּה וְחָיָה].

וְכֵן בְּשֵׁאֵר דְּבָרִים [שְׂאֵר הַנְּבִיאִים]. כָּל ה'מְאֻרוֹת' הָיוּ נִכְלָלִין בְּתַבַּת "אֹר" [שָׁם שָׁם, ג] לְבַד, וְכֵן כָּלָם, הִינּוּ: כָּל 'מַעֲשֵׂה־בְּרֵאשִׁית'! - וְאֶפְלוּ ה'עֲלִין שֶׁל הָאֵילָן, אֵין אַחַד דּוֹמָה לְחֲבֵרוֹ וְכוּ'!

וְהָאֵרִיף בְּעֵינֵינוּ זֶה הַרְבֵּה מְאֹד! - וְאָמַר אָז: שִׁישׁ חֲכָמוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם, שִׁיכּוֹלִים לְחַיּוֹת עִם הַחֲכָמוֹת לְבַד, בְּלִי שׁוּם אֲכִילָה וְשִׁתְיָה [עֵין זֶהר בְּשִׁלַּח סב].! - (כִּי יֵשׁ דְּבָרִים נִפְלְאִים וְחֲכָמוֹת עֲלִיוֹנוֹת וְנוֹרָאוֹת אֶפְלוּ בְּזֶה הָעוֹלָם שִׁיכּוֹלִין לְחַיּוֹת בְּהֵם לְבַד בְּלִי שׁוּם אֲכִילָה וְשִׁתְיָה)! - וְהָאֵרִיף אָז בְּשִׁיחָה נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה! (וְלֹא זָכִינוּ לְכַתְּבָהּ)!

ג - הַפְּלוֹמֶפ (מְשֻׁאָבָה)

[שְׁבוּעוֹת - שְׁנַת תַּקְס"ז]

[הַמַּעֲשֵׂה מ'הַסּוּס עִם הַפְּלוֹמֶפ", [נֶאֱמַר ב] שְׁבוּעוֹת תַּקְס"ז בְּזֹאסְלָב. חֲיִימוֹהֶר"ן נט]

[הַהִשְׁלָמוֹת בְּסוּגְרִים לְשִׁיחָה הַזֶּה (0 - הוּא מוֹ: א) חֲיִימוֹהֶר"ן קנא. ב) שִׁיחֹת־הֶר"ן קדש הַחֲדָשׁ ח"ג תתיד, מִקְּתָבֵי־רַבִּי נִפְתָּלִי ז'ל].

[אוֹת א] לְעֲנִין שֶׁהָיוּ מְסַפְּרִים מֵאֶחָד (מַחְבְּרֵינוּ): שֶׁהָיָה אָז בְּכַרְךָ גְּדוֹל שֶׁל עֵירוֹת הָעוֹבְדֵי־כּוֹכָבִים (בְּפִעֻטְעֵרְבוּרָג)! - וְנִתְעַכַּב שָׁם הַרְבֵּה,

מחמת שְנַדְמָה לוּ בְכָל־פַּעַם: "שֶׁעָכְשׁוּ יַפְעֵל!" - וְכֵן בְּכָל־פַּעַם
[נְדָמָה לוּ כִּכָּהֶן!] עַד שְׁנַתְעַכֵּב הַרְבֵּה שָׁם!

[ב'חיי־מוהר'ן' קנא, פותב מוהר'נת ז'ל: ואז באותו השנה [שנת תקס"ז], הכרחתי לנוד ממקומי מנעמריב למאהליב! - ובאותה השנה נתבלבלו כמה אנשי־ש'לומנו! רבי אברהמ'ץ היה בפטערבורג! ורבים נתבלבלו מאד! - ורבנו ז"ל בעצמו היה נע' ונד באותו השנה, בהנסיעה הגדולה וכו')!

ואמר [רבנו ז'ל]: שכן הדרך כשבאין למקומות כאלו, שְנַדְמָה בְּכָל־פַּעַם:
"עֵתָה אִפְעֵל! עֵתָה אִפְעֵל! וכו' וכו'".

[אות ב] וספר מעשה: שהיה איש אחד, שלא האמין במה שאומרים העולם: "שיש לצים מסטרא־אחרא, שבאים לפעמים ומטעין בני־אדם, כמו שארע כמה פעמים!" - והוא לא האמין בזה! פעם אחת בלילה - בא אצלו 'לץ' אחד, וקראו אל החוץ: "שיצא!" - ויצא לחוץ! והראה לו ה'לץ': "שיש לו 'סוס נאה למכר!"

וירא: והנה הוא 'סוס נאה מאד!' - ושאלו [מהלץ]: "כמה אתה רוצה?" - השיב ה'לץ': 'ארבעה אדומים!' - וראה: שהוא שוה בשפי' שמונה אדומים, כי הוא 'סוס מבחר וטוב מאד!' - וקנה אצלו ה'סוס', בעד 'ארבעה אדומים!' והיה אצלו 'מציאה גדולה!' למחר הוציא ה'סוס' למכר! - ועמדו על המקח, ורצו לתן לו איזה סף! - אמר: "מסתמא אם נוהנין לי סף כזה, הוא שוה כפלים!" - ולא נתרצה!

והוליו ה'סוס' להלן! ורצו לתן לו גם כפלים כרצונו! - אמר: "מסתמא שוה יותר כפלים מזה הסף!"

וכן הוליו ה'סוס' להלן! - עד שנכנס סף מכירת ה'סוס' לאלפים! - ולא נתרצה עם אחד למכרו! כי כל מה שרצו לתן לו, אמר: "מסתמא שוה יותר בכפלים!" - עד שלא נמצא מי שיקחהו, רק ה'מלך!"

והוליו לה'מלך! - ורצה לתן לו ה'מלך' סף עצום! כי ה'סוס' הוטב מאד מאד בעיני כל! - ולא נתרצה עם ה'מלך' גם־כן! כי אמר [האיש הזה]: "מסתמא שוה יותר!" - עד שגם ה'מלך' לא קנה ה'סוס'!

[אות ג] והלך מה'מלך' עם ה'סוס' להשקותו! - והיה שם 'פלומפ' שמשם משקין! [משאבה] ועליה 'ברז' שמזה שואבים מים -

וראים את זה גם כהיום באוקריינא ברחוב]. - וקפץ ה'סוס' לתוך הפלומפ, ונתעלם ואיננו! - הינו: שְנַדְמָה לוּ כָּהֶן, כִּי הָיָה 'מַעֲשֵׂה־לְצִיִּים' כָּל הָעֲנָן שֶׁל ה'סוּס'!

וצעק מאד על־זה: - ונתקבצו אליו בני־העולם לקול זעקתו, ושאלו אותו: "מה אתה צועק?"! - השיב: שה'סוס' שלו קפץ לתוך ה'פלומפ'! - והכו אותו [להאיש הזה] "הפה ופצו" [לשון הפתוב מלכים־א כ, לז], כי נדמה ל'משגע'! - כי נקב הפלומפ' צר מאד, ואיך אפשר שיקפץ ה'סוס' לשם!?

וראה: שמפין אותו! והוא נראה כמשגע! - ורצה לילך משם! - בתוך שרצה לילך משם, והנה ה'סוס' מתחיל להושיט ראשו מתוך ה'פלומפ'! - והתחיל [האיש הזה] לצעק שנית: "אהה. אהה!" - מחמת שְנַדְמָה לו: "שיש שם 'סוסו'!"

ונתקבצו שוב אצלו בני־העולם, והפו אותו שנית! כי הוא 'משגע' כנ"ל! - ורצה שוב לילך משם! - כיון שרצה לילך, והנה מושיט שוב ה'סוס' את ראשו מן ה'פלומפ'! - והתחיל [האיש] לצעק עוד כנ"ל! - ונתקבצו שוב אליו! והכוהו כנ"ל!

[אות ד] (הנמשל הוא): כף: ה'סטרא־אחרא' מטעה את האדם בכל־פעם, על לא דבר, ב'שקר־גמור' שאין בו ממש! - והוא נסת אחריה, והולך אחריה! - ונדמה לו בכל־פעם: "שירויח יותר! וימלא תאוותו יותר!" - ורץ אחריהם כמה עתים! - ופתאם נתעלמו! ובורחים ומסתלקים ממנו כל ה'תאוות'!

כאשר מזדמן לפעמים: שה'תאוות' מסתלקים קצת! וכאשר האדם רוצה לפרד מהם, אזי חוזרים ומושיטים ראשם! והוא חוזר ורודף אחריהם! - וכן מתנהג להלן: שתכף שמושיטים ראשם, הוא חוזר לרדף אחריהם! - ולא באר הענין יותר! - והבן היטב!

ד - מעשה בצדיק גדול מאד

מעשה בצדיק אחד! שהיה צדיק גדול מאד, שיצא מתאוה הידוע לגמרי לגמרי כראוי בשלמות! - ועלה לעולמות עליונים! וראה שמונח ב'יורה, חתיכות בשר ועצמות! - ושאל: "מה זאת?"! - והשיבו לו: "שזאת היתה אשה 'פת־תאר'! ועל־כן, מחמת שהיתה וכו' לעברה, על־כן וכו' [מגיע לה זאת]!

[אמר רבנו ז'ל]: ומזה ראוי לראות גנות תאוה הזאת, אם חותכין אותה לחתיכות חתיכות, האם יהיה שיף התאוה וכו'!

שם

טלפון

עיר

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות

מהשיחות שאחר ספורי מעשיות - (1)

- כי רצה להשתמש בזה לצרכו
- כי כל מה שרצו ליתן לו, אמר מסתמא שוה יותר כפליים מזה
- י. למה לא קנהו המלך בעצמו?
- כי לא היה נאה בשביל המלך
- כי המלך לא רצה לשלם יקר
- כי האיש אמר מסתמא שוה יותר
- יא. מה קרה להסוס כשהאיש הלך להשקותו?
- נדמה לו שקפץ הסוס לתוך הפלומפ (משאבה) ונתעלם ואיננו
- הסוס ברח
- נדמה לו שנפל ומת
- יב. למה הכו בני העולם את האיש הכה ופצוע?
- כי היה צועק בקול גדול
- כי הוא הכה לסוס
- כי נדמה למשוגע - כי נקב הפלומפ צר מאוד וא"א שיקפוץ הסוס לשם
- יג. מה ראה האיש כשרצה לילך משם?
- שהסוס מת במקום
- שהסוס עומד במקומו
- שהסוס מתחיל להושיט ראשו מתוך הפלומפ
- יד. מה עשה האיש כשראה זה?
- התחיל לבכות
- התחיל לרקוד ולשמוח
- התחיל לצעוק שנית
- טו. מתי והיכן סיפר רבינו את הסיפור הזה?
- (עיי' בחיי מוהר"ן אות ג"ט)
- פסח תקס"ז בברסלב
- שבועות תקס"ז באומן
- שבועות תקס"ז בזאסלב
- טז. מה אומר רבינו אשכנזי מהסיפור הזה?

- א. באיזה אומנות התפאר הבן שלמד שם?
- סנדלרות
- ליטוש יהלומים
- לעשות מנורה התלויה
- ב. את מי צוה להביא לראות את אומנתו?
- את כולם מקטן ועד גדול
- את כל בעלי אַמניות
- את בעלי אַמניות מאותו אַמנות שהתפאר הבן בזה
- ג. האם מה שהראה להם מצאה חן בעינים?
- בוודאי
- היתה מגונה מאוד בעיני כולם
- לחלקם מצאה חן, ולחלקם לא
- ד. איזה חלק היה מגונה בעינים?
- אצל כולם היה מגונה חלק אחד
- כולו היה מגונה אצל כולם
- אצל כל אחד היה מגונה חתיכה אחרת
- ה. השלם את דברי רבינו "שיש חכמות בזה העולם, שיכולים לחיות עם החכמות לבד"?
- עם קצת אכילה ושתיה
- עם מיעוט שינה
- בלי שום אכילה ושתיה
- ו. למה האחד התעכב בכרך גדול של עירות העכו"ם?
- כי פעל שם הרבה דברים
- כי היה נדמה לו בכל פעם שעכשוו יפעל
- כי אמרו לו בכל פעם שעכשוו יפעל
- ז. מה הראה הלץ לאיש אחד בחוץ?
- שיש לו סוס נאה למכור
- שיש לו חמור נאה למכור
- שיש לו גמל נאה למכור
- ח. בכמה אדומים קנהו מהלץ?
- 8 אדומים
- 42 אדומים
- 26 אדומים
- ט. למה לא נתרצה האיש למכרו?
- כי הציעו לו רק 2 אדומים

אשרינו שאנו זוכים ללמוד את ספורי רבינו הק' - בהצלחה גדולה

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה ניתן לחייג לקו דעם רבינס אור 02-534-5040 - או לשלוח לפקס: 15326519611,

או ל: m025345040@gmail.com פאר אידיש רופט 02-5-3333-72